

Isten szomorú 1960

Isten szeme mindent lát – mondta anyám fenyegetően, és én kezdtem egyre aggasztóbbnak látni szegény Isten helyzetét a világban. És sajnálni kezdtem.

Mennyi pitiánert, szerencsétlent kell kukkolnia nap mint nap, mennyi nyomort, humort, terrort kell elviselnie, és még mindig marad annyi ideje-kedve-energiája, hogy engem, ifj. Restár Sándor III/b osztályos tanulót is állandóan szemmel tartson. Kicsit képtelennek tetszett a feltételezés, de azért módfelett büszke voltam rá.

Nem lehetek ám akárki – ha már Isten is figyel rám! Isten sohasem alszik? Éjjel is figyel? – töprengtem.

Lehet, hogy Isten amerikai – direkt arrébb tolta az időzónákat, hogy engem figyelhessen.

Lehet, hogy nincs Isten, csak anyám találta ki nekem...?

Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott! – mondogattam az ebédnél.

De hát ezt anyukám főzte, finom is volt (baleves, palacsinta) – áldja meg őt az Isten – gondoltam –, hogy ilyen finomat főzött. (Isten nevét ne vedd hiába a szádra! – mondta mindig anyám.) De hát ezt ki sem mondtam, csak gondoltam.

ÚRISTEN! Te nem csak látod, mit csinállok, hanem azt is tudod, min gondolkozom.

Most hunyd be a szemed, Istenem – vagy figyelj addig másokat – gondoltam, amikor átgázoltam a Marx Károly és a Petőfi utca sarkánál, a Rendőrség előtt, a térdig érő pocsolján.

Tavasszal, mikor olvadt a hó, itt szinte csak komppal lehetett átkelni. Leleményes emberek ugyan téglákból, deszkákból rendszeresen hidat ácsoltak, de nekem, nyolcévesnek mégis örök tiltott területnek számított. Pedig itt sokkal gyönyörűsebb volt papírhajót úsztatni, mint otthon a lavórban.

A hajó orrára spárgát kötöttem, s rohagáltam körbe-körbe a vízben, közben a gőzhajó kürtjének hangját utánnoztam üvöltve.

Anyám várt a kapuban.

– Megint hajót úszattál? Igaz? – nézett szigorúan a ruhámra.

– Neem! – (Akkor vettem észre, hogy csupa víz minden rajtam.) – Lefröcskölt egy autó a Pappfalusyék előtt – mekegtem.

– Hazudsz! Öt perce itt állok, azóta nem ment el előtűk autó. Hazudsz, és most Isten nagyon szomorú.

Mit mondjak, én is nagyon szomorú voltam. Hiába kértem Istent, egy kicsit ne engem figyeljen – és mégis, sőt: meg se hallgatta a kérésemet. Ez azért pimaszság tőle, és ráadásul ő a szomorú.

Lehet, hogy nem is Isten figyelt?

Lehet, hogy Istennek kiterjedt figyelőszolgálat van, és Ő csak szortírozza a jelentéseket...?

Lehet, hogy anyám is Isten kémje? (Istenkém!) De hát Isten kémei bizonyára angyalok!

Klottgatyában, atlétatrikóban vacogtam a cserép-kályha előtt, és elképzelttem anyám szárnyait, amint repked – láthatatlan – kedvenc pocsolóm felett. Négy-szer-ötször elhúz felettem, majd leadja jelentését:

– Itt a pestszentimrei figyelőegység. Csirik Mária, jelentkezem. Restár Sanyi megint hajót úsztat a pocsolójában. És hazudik. Most mi a teendő?

– Legyél nagyon szomorú! – válaszol Isten. Én is az vagyok.

Anyám száraz ruhát adott.

A konyhaasztalnál írtam a leckémet. Egyszer csak kopogtak.

Marschalkó tisztelendő úr volt.

– Erős vár a mi Istenünk! – köszöntünk kórusban.

Anyám helytel kínálta a tisztelendő urat, és süteménnyel.

Szóval már ő is tudja, – és máris iderohant. Ezeknek a papoknak sincs más bajuk, csak az én pocsolóm?

Tévedtem. A jövő heti szeretetvendégségről beszélgettek.

Távozóban odalépett hozzám, és végigsimított a fejemen.

– Na, hogy megy az iskola?

– Köszönöm, megyeget.

– Kisdobos vagy, ugye?

– I...igen – mondtam megszeppenve.

– Ne pirulj, nem a te szégyened. Azért jöhetnél gyakrabban a templomba is!

– Most nem merek, mert Isten haragszik rám a pocsolója miatt.

– Gyere csak nyugodtan, majd megenyhül. És más-kor vigyázz, nehogy tüdőgyulladást kapj!

Kikísértem a kapuig. Megígértem, hogy jó leszek.

Kint fűt a szél, hideg volt, és én azon gondolkoztam: ha már Isten háza a templom, akkor miért nem fűti?